

LA CAMPANA DE GRACIA.

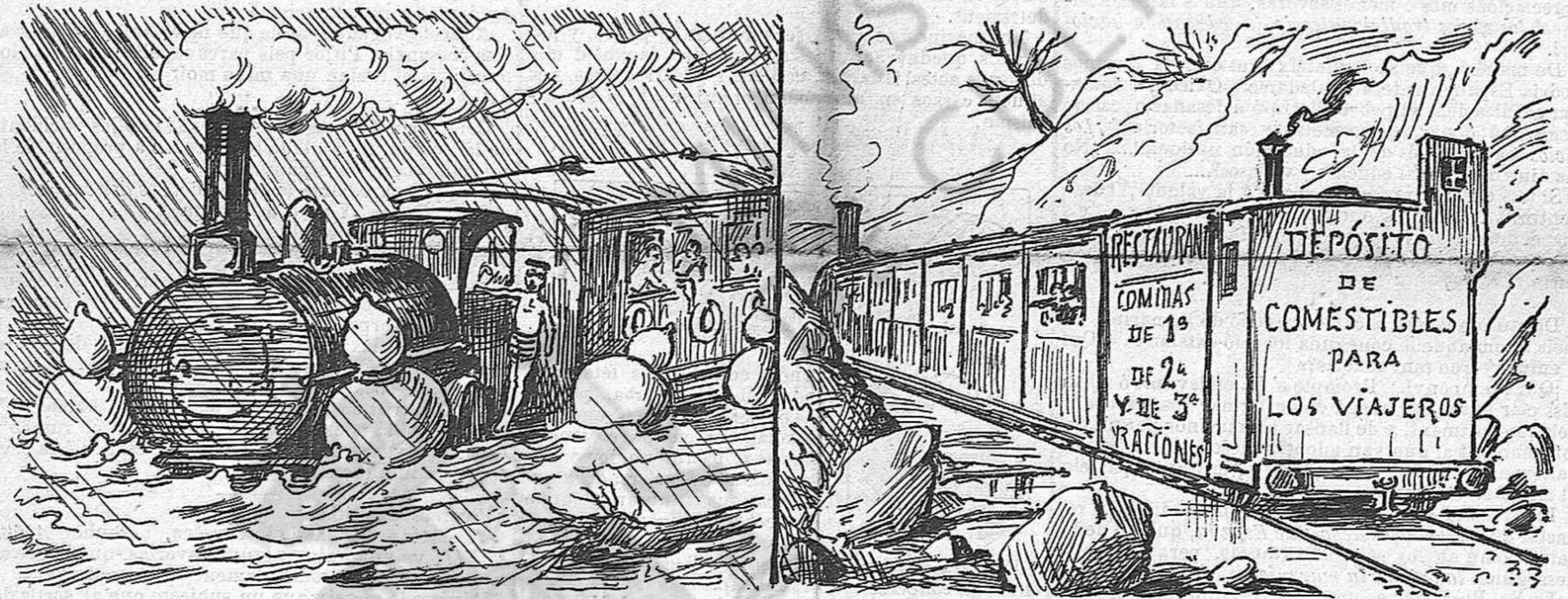
DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

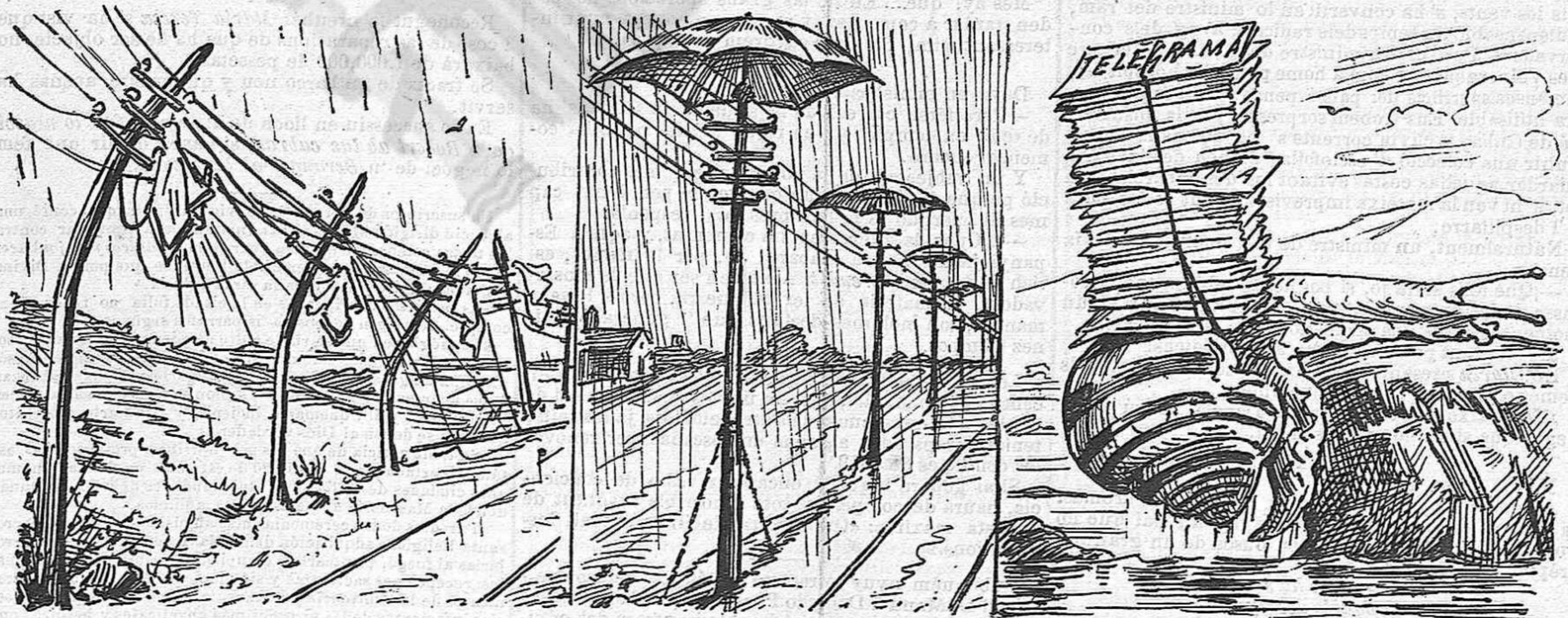
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

SOPAS

Un nou sistema perquè 'ls trens puguin circular a pesar de las inundacions.

Y además será necessari que vayan ben provehíts de virosta, pel cas de que entre una estació y altra hi estiguin 23 ó 24 horas, com ara succeheix.

Apenas cauen tres ó quatre gotas, ja 'ls tenim costipats que no poden articular una paraula.

Potser si 'ls cuydayan una mica....

no hi hauria necessitat d' enviar los telégramas per aquest sistema tan ràpit.

CLARÍN Y LA MARINA

INCH a la vista l' article de 'n Clarín, que ab lo tíul de Palique ve-jé la llum en l' Heraldo de Madrid del dia 25 de setembre, y després de llegirlo tres vegadas estich ver-daderament assombrat del estrépit que ha produhit.

En Clarín no ha dit res de nou. Tot lo qu' en l' article 's con-signa s' ha repetit cinquanta mil vegadas en conversas particulars, en revistas y periódichs. Dificil se fá compendre com ab tan poch vent han pogut inflar-se las velas de la marina de guerra; com ab tant poch carbó ha pogut posarse roja la caldera y á punt de reventar.

A las muitas sorpresas que 'ns dona la marina de guerra á cada instant, unas vegadas ab lo naufragi de un gran barco, joguina del temporal, las altrás ab l' enfonzament de un creuher á conseqüencia de un xoch, y casi sempre ab los accidents de mes ó menos quantia qu' experimentan casi tots los barcos á penas s' allunyan de la costa; á aquest gran número de sor-presas haurém de agregarhi la que vá produhirnos l' irritació del cos, ab motiu de la publicació de un arti-cle relativament mesurat, ja que no conté ni injurias, ni insults, ni sarcasmes, ni agravis, sino algunas apreciaciones mes ó menos severas, que 's fan extensivas á los vicios tradicionales de la educación nacio-nal.

De manera, que ab lo mateix dret que 'ls marinos podria Espanya entera trasladarse á Oviedo, á deman-ar explicaciones al pobre Clarín ó á desafiarlo, cas de negarse á donarlas completas y satisfactorias. ¿Los vicios tradicionales de la educación nacional!... ¿No 'ns diu ab aixó mal educats y viciosos?...

Si tots ens ho prenguessem tan á la valenta, 'l des-venturat Clarín no s' entendria de feyna, y quan els uns el deixessin els altres el pendrian pel seu compte. Y del pobre Clarín, á copia de sacejarlo no 'n que-daria ni la boquilla.

Davant de l' inexplicable irritació de la marina, vé molt á tom aquella coneguda locució catalana: «¿Qui t' empeny que tant rodolas?»

¿Qui t' empeny!... Prompte s' ha endevinat ó s' ha vist clar qui s' encarregá de desfermar los huracans dels ressentiment, y de llansar als marinos per un camí semblant al que van adoptar mesos enrerá 'ls su-balterns de la guarnició de Madrid, enviant á passeig al ministeri Sagasta.

Basta saber que 'l ministre del ram vá dir á un re-dactor de la Correspondencia de España, qu' ell feya causa comú ab los seus subordinats, pera descubrir desseguida la pota de la marruissa.

Lo Sr. Beranger es un ministre vulnerable per tots quatre costats. Com á politich ha anelat en tots los ports y ha menjat galleta de tots los magatzems; y anant y venint y virant en rodó y donant la popa á tots los vents, s' ha convertit en lo ministre del ram, indispensable en temps dels radicals; avuy dels con-servadors. Pero com á ministre de Marina es encare mes vulnerable que com á home polítich. A despit dels immensos sacrificis del país á penas tenim una esqua-dra utilizable. Ens trobem sorpresos per la insurrec-ció de Cuba, y cuyta corrents s' ha de manar cons-truhir una colecció d' esclafollas de nou destinadas á guardar aquellas costas evitant los desembarchs. En tot, s' hi veu la mateixa imprevisió: en tot la desidia y 'l despilfarro.

Naturalment, un ministre de tals condicions, devia pensar:

—¿Qué felis sería jo, si pogués blindarme ab la co-rassa de la irresponsabilitat!... ¿Quina ganga si en un moment lograva apagar los fochs de la premsa!...

Y costa tant poch intimidar als periódichs!
En Clarín presenta avuy un blanco: aterrémló y 'ls demés que vayan prenent exemple.

¿No es aixó lo que ha passat? Donchs ningú podrá negar que si no ho es, ho sembla.

Y ja la tenim armada.

Afortunadament, en Cánovas no está per bromas; la situació conservadora pateix avuy un mal que no vol soroll, y als que anavan en busca de un gran estrépit

esta vez les ha salido un poquito desigual.

Ab una mica més la divisió y 'l desconcert que al-gúns tractavan de promoure entre 'l cos de l' armada

y la premsa, 's declara en las mateixas filas ministe-ria's. Ja l' Nacional, periódich de 'n Romero Roble-o y La Epoca descubrían sas baterias y 's dispo-avan á abordarse. Ja l' mateix Beranger, en vista de 'l actitud del Nacional se mostrava altament irritat y amenas-ava ab abandonar la cartera si no 's despedia punt en blanc al director d-el periódich romeris-ta. ¿Volen encare un exempl- més cómic del pesca-dor pescat? Fins en aquestas maniobras ha de relluir la mala estrella del actual ministre de Marina.

Vingué l' hora de plegar velas y de rectificar lo rumbo.

Lo cos de marina 's mostrá conforme ab las tant sensatas com severas y enérgicas manifestacions con-signadas pel mateix Heraldo de Madrid, que no desvirtuavan poch ni molt las apreciaciones del article de Clarín, sino molt al contrari: proclamavan lo dret que té la premsa á exercir la censura ab mes ó me-nos acirit; pero sempre respectant l' honor de las personas y de las colectivitats. Jutjar de l' aptitut no implica ofensa.

Y aque-tas manifestacions dignísimas demo-stració palpable del error en qu' estavan els que havian ar-mat el tolle-tolle, bastaren per conjurar un-conflicte que may devia haverse promogut.

Després de aixé crech que sobrava lo viatge á Oviedo realisat pels tres oficials designats al efecte de deman-ar explicacions á ne'n Clarín, y sols se comprén que l' haguessem realisat com á homes pundonorosos amichs de realisar l' encárrech que havian rebut dels seus companys.

Pero consti que ni ara ni may deu lo periodista ab-dicar dels seus drets á la critica ni á la censura, y á una abdicació equivaldria 'l fet de respondre sempre en lo terreno de la forsa, á todas las intimaciones que se li dirigissen, vinguessen de qui vinguessen.

Los titulats lances de honor no son posibles en los cassos en los quals l' honor no ha suferit lo mes minim detriment.

Los marinos son uns servidors de la patria, y per ser tals quedan subjectes á respondre davant d' ella dels seus actes. Guardin, donechs, l' esperit de cos, per aquells cassos en que poden enaltirla ab lo seu he-roisme.

P. K.

o doném compte dels fets d' ar-mas realisats á Cuba, perque mes ó menos tots se semblan. Destacaments petits se veuhen obligats á batres ab forsas in-mensament superiors: en algu-nas ocasions triunfan, y quan no succeheix aixís, moren ab gloria.

Fins ara no coneixém mes que l' esforç del bras; ens falta coneixer l' acert del cap.

Si 'ls plans que puga tenir lo general Martínez Campos corresponen al valor y al heroisme demostrat per las tropas, Espanya está salvada.

Mes ay! que... En fi, las grans operacions no po-den tardar á comensar, y respecte á aquest punt in-teressantísim, prompte surtirém de duptes.

Deya un ministerial:

—Pera ferse càrrech de la situació de Cuba, s' ha de tenir en compte qu' en rigor la guerra no ha com-ensat encare.

Y un subjecte, que ja no pot pagar mes contribu-ció perque no li queda un quarto, ni pot donar cap mes fill, perque 'ls hi han pres tots, responia:

—A Cuba la guerra no ha comensat, y aquí á Es-panya ja casi s' está acabant. Jo, per lo menos, es-tich ja totalment rendit. Aixó deu ser que 'ls conser-vadors, en materia de fer la guerra, pero á la seva manera, son molt mes decidits que 'l general Martí-nez Campos.

Los morets del Riff han desarmat y atropellat á un centinella de Melilla, y quan un destacament sortí de la plassa en persecució dels atropelladors, ja las taifas tenian preparadas algunas emboscadas per renovar los conflictos de 1893.

Si al govern li queda encare un resto de concien-cia, haurá de compendre tota l' horrible exactitut de aquesta máxima: «Qui sembla debilitats, recull hu-millacions.»

Publiquém avuy lo retrato autèntich del contral-mirall D. Manuel Delgado Parejo, jefe del apostadero de l' Habana, que sucumbí en lo naufragi del creu-her Sanchez Barcíztegui.

Hem volgut rendir aquest tribut á la victima de una de las tantas desgracias que 'ns affigeixen, y que la nació espanyola plora ab llágrimas de dol.

Aquells *bircaillarras* de Bilbao que blasonant de molt catòlics voldrian separarse d' Espanya, insultant á la nació ab los seus despropòsits, apenas s' han vist presos, han trobat poderosas influencias que s' han interessat per ells ab los poders públichs.

No en va son fills de bonas familias. Si en lloch de ser senyorets, siguessen pobres obrers, en la presó 's pudririan la mar de temps.

No 'ns ha agradat may la discórdia de classes; pero creyém que si alguna diferencia hauria de haverhi entre l' home ignorant y sense recursos victima de certas sugestions, y l' home rich y dotat de instrucció que comet un delicté, aquesta diferencia hauria de cedir sempre en favor del débil.

Y no obstant, aquí á Espanya succeheix tot lo con-trari; las grans garrotadas cauhen sempre sobre qui menos forsa té per soportarlas.

Per tot' Espanya temporals terribles, desborda-ments de rius, líneas férreas mitj destruhidas, y per espay de molts dias completament interrompudas.

Aquest dia 'l Brussí, ab motiu dels funerals cele-brats per lo etern descans dels náufrechs del *Barcíz-tegui*, reconeixia que dona gust veure com s' osten-tan los sentiments catòlichs de la nació.

Si tot lo que 'ns succeheix se déu realment, com molts suposan, á la protecció divina, casi hauriam de dirigir al Cel aquesta súplica:

—Per pietat, Senyor: protegiunos una mica menos, que ja casi no podém dir faba.

Ja 'n tenim un altre á pico: 'l creuher *Colón*, que, navegant per las costas de Cuba, va trobarse sorprés per un temporal, llensantlo la forsa del vent y 'ls em-bats de las onas contra un escull, ahont va varar, perdentse completament.

Aquesta vegada sembla que no hi ha hagut desgra-cias personals. Pitjor pels pares capellans, que ab los naufragis hi tenian una mina molt productiva.

Coincideix la desgracia del *Colón* ab los incidents de la polémica suscitada per Clarín á propòsit de la marina de guerra espanyola.

Casi pot parodiarse la fábula de *Los dos conejos*:
«Y en esta disputa
llegó el temporal...»

Sort que 'l ministre Sr. Beranger, en la present ocasió no ha pogut menos de demostrarse desagra-dablement sorprés.

Tal com marxan las cosas, es de creure desgracia-dament que de sorpresas pel mateix istil no se n' hi esperan pocas.

Lo mes trist de tot es que mentres los barcos se 'n van á pico, la nació espanyola ha perdut el rumbo y está fent ayguas per tot arreu. Just cástich á la seva estúpida indiferencia.

Recreos marítims.

Al sortir del dich de la Carraca, 'l creuher *Alfon-so XII*, va produhirse algunas averías, quedantse ab la mura de babor completament destrossada.

Aixó es lo mateix que un subjecte que al sortir del hospital ab l' alta, s' entrebanqués ab lo pedris y 's trenqués una cama.

Reconegut lo creuher *Maria Teresa* s' ha vist que 'l cost de las reparacions de que ha de ser objecte, no baixará de 1.000.000 de pessetas.

Se tracta de un barco nou y qu' encare apenas ha servit.

En lo successiu en lloch de dirse que fem lo negoci de 'n Robert ab las cabras, s' haurá de dir que fem lo negoci de 'n Beranger ab los barcos.

Un suscriptor de Tortosa 'ns envia una fulla que conté una alocució dirigida als *Católichs*, incitantlos á protestar contra las festas celebradas á Roma «para con *satanicos festejos* hacer ludibrio y escarnio al Venerable Pontifice que por la Divina Providencia rije y gobierna la santa Iglesia.»

Las bestiesas consignadas en la citada fulla no tenen fi ni compte. Serveixin de mostra 'ls párrafos següents:

«Las lógias en que se rinde culto al mismo Lucifer en perso-na preparan grandes solemnidades en sus falsos templos masó-nicos para agasajar al demonio y obligarle con sus alabanzas á que aparezca en sus *tenidas* ó sesiones, como ya varias veces ha sucedido, y allí quemarle incienso y tributarle los cultos que solo se deben al Dios verdadero.»

«Se tiene noticia de que las má- horribles profanaciones es-tán concertadas para el dia 20 de este mes en Roma, en mu-chas ciudades de Italia; y en otras ciudades de todo el mundo donde la Masonería universal tenga afiliados.»

«Parodias de las ceremonias más angustas de nuestra. Sacro-santa Religión; adquisición de hostias consagradas para arro-jarlas al fuego, pisotearlas, escupirlas, acribillarlas con puna-les; recepciones sacrilegas y simulaciones de los Santos Sacra-mentos de la Penitencia y Eucaristía; himnos á Satanás; poesias infamantes de las virtudes más angelicales y heroicas que practicaron los Santos de la Religión de Cristo; esto se dirá y

Lo contralmirall MANUEL DELGADO PARFJO, mort en lo naufragi del *Barcáiztegui*.

hará por los sectarios el próximo dia 20 y subsiguientes del presente mes.

Y aixis per aquest estil va descantellantse l'autor de la fulla, obra inductible de un ensotant, que deu estar ben segú del gran forro de llana que cubrirá l'clatell dels gamarosos, quan ab tanta grosseria intenta ferlos combregar ab rodas de moli.

La fulla acaba ab un crit de: «¡Católicos tortosinos! ¡Viva el Papa Rey! ¡Al templo! ¡a la velada! ¡a la peregrinación!»

Y de la *veüllada* se'n ha enviat ademés una contrasenya, en la qual hi ha estampat un sello del «Gobierno eclesiástico de la Diócesis de Tortosa.»

Voldriam saber una cosa: ¿Lo Govern eclesiástich de la Diócesis patrocina y's fá sevas las xocarreras y bestials calumnias estampadas en la fulla?

Corresponent á la denuncia que 'ns fá un apreciable lector de Madrid, hem fet las degudas gestions per evitar qu' en aquella vila se vengui á 10 céntims cada número ordinari del periódich, que, conforme s' expressa en la cabecera *val no més 5 céntims per tot arreu*. Unicament los números extraordinaris ne costan 10, y ab tot se 'ns diu que algun venedor de allá 'n fá pagar vint.

Farem tot lo qu' en nosaltres cápiga per evitar aquest augment de preu injustificat, qu' en últim terme redunda en perjudici nostre, desitjosos de qu' entre 'ls molts abusos que á Madrid se cometen no puga realisar-se'n cap á la sombra de nostras honradas publicacions.

CARTA DE FORA.—*Sant Andrés de la Barca*.—En una taberna ahont s' hi reuneixen los que aquí volen passar per senyors, hi feyan b'ell lo dia 24 de setembre, y haventhi anat uns joves tranquils á ferhi 5 céntims, un de la societat va tocarlos de mala manera tant que 'n va deixar un brut de sanch, fet un Nazareno. ¿Hi haurá justicia? De segur. L'arcalde es pare de un socio del cassino taberna; 'l jefe de somatén també, y no estant empadronat á la població 'l jutje municipal, fá de suplent lo mateix cafeté d' ells... Es de creure que haventhi tota aquesta gent, que no poden ignorar la cosa, 's farà justicia? ¿No 'ls hi sembla?

AL MINISTRE DE MARINA

Estich escandalitzat estich arxi-conmogut... ¿Es á dir que aquí hi ha hagut qui á la marina ha atacat? ¡La marina, 'l sol orgull que 'l nostre renom sosté! ¡L' institut que sempre té ánima y cos en remull! ¡La forsa que s' obra pas entre 'l foch y entre la neu!... ¡Senyor Beranger, per Deu, sosseguis, no 'n fassi cas! ¡Deixi que la premsa esquerdi lo seu ridicul *violón!*... Calmis, calli, baixi 'l front y sigui prudent: ¡no 's perdi!

¿Qué ha passat aquí en resúm, per armar barulló tal? ¿Que 'l nostre poder naval s' ha dissipat com el fum? ¿Que una pila de milions gastats en fustas y en ferros, per desgracias ó per erros se 'n han anat tots á fons? No vulgui per xó armar plets ni promogui polsaguera, perque aquí á marxá endarrera ja fa temps que hi estém fets. Deixi passar la explosió, repapis á la poltrona, cobri 'l sou que se li dona... y endavant la professó.

Si s' ha d' escoltá á la gent y fer cas del qué dirán, sempre estaré disputant

y al fi acabaré rebent. Diguí 'l poble lo que digui, son silenci no quebranti. ¿Que un diari canta? ¡Que canti! ¿Que 'l país se 'n riu? ¡Que rigui! Questió que queda á las foscas, es casi questió guanyada, y, á més, en boca tancada ja se sab, no hi entran moscas. ¡Fora, com hi ha mon, graciós que se 'l vingúes á culpar perque las ayguas del mar s' han tragat un barco ó dos! L' opinió, está clar que lladra y passa un serio incomodo perque no sab de quin modo vé á trobarse sense esquadra. Vosté, de-preciant lo reny que li dirigeix tot bitxo, ha de pensá alló del ditxo: qui pert lo seu pert lo seny. Si la nació 's veu pelada y s' adona del seu mal, es casi bé natural que 's presenti enfurismada. Pero d' aixó á la imprudencia de dirigi á vosté 'l tiro, ni que 'ns raqui, val á dirho, hi ha un bon xich de diferencia.

Créguim, visqui ben tranquil, no llegeixi certas fullas y desprechi las pullas d' aquesta turba incivil. Mentres la gent busca y pensa com lo podrá molestar, vosté s' ha de preparar un arma per la defensa. Vosté ha de dir: — «¡Desatina qui en la marina no creu! ¡Sempre aquí y á tot arreu ¡Espanya tindrà marina. ¡Perdre un barco, ó dos, ó tres, ¡sufrir xoques y abordajes, ¡varar casi en tots los viatjes... ¡Tot aixó no vol dir res! ¡Nostra Marina es completa, ¡nostra Marina es divina...» (Ja ho sab, vull dir la *Marina* ab música d' Arrieta.)

C. GUMÁ.

UN MES Á LA COLLA

¿Ué deyan vostés? ¿Que aixó no pot anar; que la situació es insostenible; que si aquest malestar dura succehirá aixó, y alló, y lo altre y una pila de cosas pitjors? Donchs calminse y prenguin asiento: no passaré res de lo que temen. Ja está tot arreglat. En Nocedal ha format un partit nou.

Se titula *Partit católich nacional*, y vé, com tots los demés, disposat á fer la felicitat de tots los espanyols sense distinció d' edats, estaturas, ni provincias.

Es molt possible que aquests bons propósitos no 's compleixin, per causas independents de la voluntat de la empresa: pero siga com vulga, tant si á consecuencia d' aquesta novetat ens apujan la contribució com si s' encareix el pa, las intencions son bonas.

¡Un partit católich nacional!... ¡Borrango! Es lo que aquí 'ns faltava. Nosaltres no 'ns ne donavam compte; sentiam una aspiració vaga, un desitj indefinible, un no sé qué inexplicable que 'ns feya estar malament y 'ns tenia en frisansa continua.

—Necessitám una cosa—'ns deyam:—la necessitám ab tota urgencia; pero... ¿qu' es lo que necessitám?—

En Nocedal ha resolt lo problema.

—Lo que vosaltres necessitén es lo partit católich nacional.—

Y 'l partit católich nacional, enemich, com ja 's comprén, de la constitució... ha quedat constituhit.

En otras naciones—y avants aquí també succehia—los partits se forman responet á las necessitats de la situació y á las grans evolucions de la política. La cayguda d' un imperi, lo cambi d' una dinastia, una reforma constitucional de trascendencia... tot aixó motiva la formació de partits nous, plens de vigor y entusiasmo.

A Espanya no va aixis: aquí 's combina un partit nou ab la mateixa facilitat que 's forma un *Monte-pío* de socorros mútuos ó s' obra una botigueta de betas y fils. La voluntat d' un home desocupat ho fa tot.

No es raro toparse ab un fulano, que veientse sense feyna y ensumant pél porvenir dias terribles, se revesteix de valor y exclama, no gayre alt perque no 'l sentin:

—No 'm queda més remey que llensarme decididament á la vida ayrada y formar un nou partit polítich, pél meu us particular y sosteniment de la familia.—

Aixis ha procedit en Nocedal.

Avants tots los bisbes 'l estimavan y li feyan la gara-gara; lo carlisme 'l considerava com un nen mimat á qui s' ha de complaire en tot... En Nocedal era l' amo del *tinglado*...

Un dia, per assumptos privats, en los quals soch incapás de ficarme, perque no m' interessan, en Nocedal va renyir ab lo seu partit, y va trobarse com qui diu plantat al carrer... de la política.

¿Qué fer, en semblant situació?

¿Qué? Deixar d' anar per fadri, establirse pél seu compte y fundar ranxo apart, encare que provisionalment hagnés de prescindir del ranxo.

Vels'hi aquí cóm ha nascut lo nou partit católich nacional. En Nocedal es en ell pare, padri... y casi bé criatura.

Pero molta gent s' ho pregunta de bona fé. —¿Qué farà aquest nou partit? ¿quinas intencions porta? ¿Quinas? Lo séu nom ho diu tot.

Católich nacional: los *nacionals* serán l' única forsa armada y 'ls católichs los únichs ciudadáns ben vistos. Lo que no sigui una cosa ó altre ó totes das á la vegada, será mal vist per tot arreu y baldat á pagos.

Lo clero s' apoderará de las riendas del carro del Estat, y 'ns farà empendre tal trot. que cada empessonada y cada tamborella cantarán el credo.

No hi haurá més constitució que la Doctrina, ni més códich civil que 'l Fleury.

Los bisbes tindrán categoria de capitá general y las majordonas paga de cantinera.

Dels quartels, se 'n farán convents; de las universitats, iglesias, y dels kioscos de la Rambla, confessionaris.

La llibertat será llibertat ben entesa, tal com l' entenen los capelláns.

Breu: si 's realisan las aspiracions de 'n Nocedal, Espanya será un iumens seminari, ahont se resará molt y 's treballará poch.

En la seva bandera—ja se 'n ha comprat una—diu que hi ha aquest lema:

«Confessar, cada senmana: dejunar, cada dia.» Aixó últim es lo que té més probabilitats.

FANTÁSTICH.

ON molts los conservadors que 's mostran en extrém ressentits á causa dels grans elogis qu' en Cánovas ha dirigit á n' en Romero Robledo.

D. Antón es aixis: no en vá ha arribat á l' edat senil en que 's perden totes las energías, y 'ls homes solen encaterinarse

ab qui menos ho mereix.

Lo Mónstruo ha deixat de ser jefe del partit conservador. Dintre de la política espanyola es un romerista mes.

L' altre dia, tornant de visitar una finca del Marqués de Samá, D. Emilio vá volcar.

Sempre havíam cregut que l' ex-tribuno *anava per mal camí*, y aquest accident ho demostra.

Y 'l *volco* del carruatge demostra ademés qu' en Castelar, *ja no pot anar ni ab rodas*.

Desde que l' ex-pollo antequerá se troba al frente del Ministeri de Gracia y Justicia, no estará de més la següent modificació.

En lo successiu en lloch de dir *la vara* de la justicia, en rigor y fent justicia al número hú de la magistratura, tindrà de dirse *la barra* de la justicia.

No 's necessita ser supersticiós, pero qui sab si de totes las desventuras nacionals, ne té la culpa la mala estrella de 'n Cánovas!

¡Qué se 'n pot esperar de un president de Consell de ministros que mira contra 'l govern!...

En Navarro Reverter vá anar al Monte de Pietat de Madrid en busca de 5.000.000 de pessetas, y en aquella casa ahont se fan préstamos á tothom, li varen dir que pel govern no n' hi havia de fetas.

Vegin si n' están de frescos els conservadors que ja ni al *Monte de Pietat*, hi ha *pietat* per ells.

Unicament alguns círculs republicans, per lo que respecte á Barcelona, van illuminar los seus balcons en conmemoració de la gloriosa revolució de setembre.

Los monárquichs que son los que mes profit material varen treure de aquell fet, ja ni menos se recordan de que haja existit.

Ja per fer llum no tenen oli, perque fá temps que se 'l van gastar per amanir la vianda.

Ni tenen cera, perque la van invertir tota en *encerar* al país.

Ni poden tampoch disposar de gas, perque 'l gastan tot en los fogons de la cuyna.

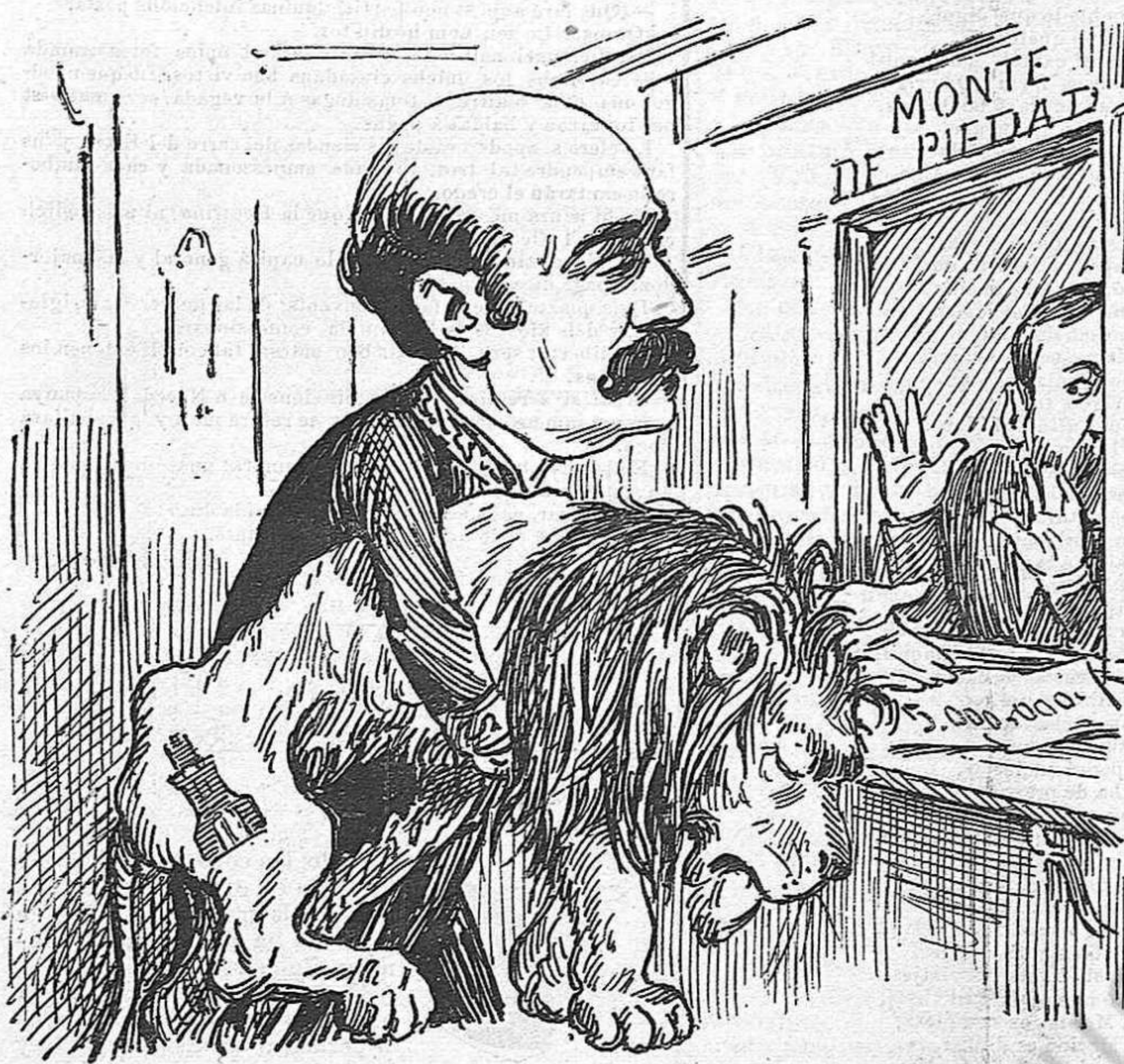
Als que han convertit en substancia manducable 'ls principis de la Revolució, que no 'ls demanin lluminarias; han sigut sempre una gent qu' en lloch de donar llum donan fum.

Los integristas nocedalins han acordat adoptar en lo successiu lo títol de «católicos *nacionales*»

Just tribut al recort del papá de D. Ramón, que en la seva juvenut portá encasquetat lo morrió de *militiano nacional*.

Revela un periódich que l' héroe de Sagunto, trobantse en una estació de l' isla de Cuba, vá comprar en un puestó de libres algunas novelas de Paul de

ACTUALITATS

Lo ministre d' Hisenda porta á empenyá 'l Lleó espanyol, y no n' hi donan un quarto.

La mala sombra de la marina.

Kock, manifestant qu' era aquest un dels autors de la seva predilecció.

Alejandro Magno llegia la Iliada de Homero. En Martinez Campos, llegeix á Paul de Kock. «Digasme lo que llegeixes y 't diré qui ets.»

Lo rey dels belgas se passeja per Paris com un particular qualsevol, y está, segons diuen, molt satisfet de poderho fer aixís.

¿Qué li costaria, donchs, d' enviar una carta als seus súbdits, dihentlos: «Ciudadáns: jo 'm quedo á París, y en quant á vosaltres, arregleu-vos com poguéu?»

Ab la supressió de la corona, 'ls mateixos reys se treurían un pes del cap, y 'ls pobles un gran pes de las espatllas.

A Vitoria vá obrirse una suscripció pera las familias dels reservistas, y no doná cap resultat.

Se 'n obrí un' altra pera provehir de farols á la Verge Blanca, y en quatre dias se reuniren 8,000 y pico de pesetas.

Vels'hi aquí un exemple que demostra que 'l patriotisme dels beatos y dels neos, se 'n va sempre en lo mateix: en farols.

Entre 'ls negres que forman lo contingent mes numeros de las partidas insurrectes de Cuba, s' hi ha introduhit la costum de imposar los cárrechs y serveys mes penosos als blancs.

¿Quina ganga pels cubans que no son de color, si la malehida insurrecció acabava per triunfar!

Ja podrián anar volant á ca'l limpia-botas á ferse enllustrear la cara!...

Encare á Barcelona fá una calor terrible, y ja las castanyeras s' han instalat en las cantonadas.

Ja se sab: en aquesta terra fassi 'l temps que fassi, l' única cosa que no pot quedar may endarrera son las castanyas.

D. Antón está massa enfrat.

L' idea d' enviar á Cuba grans cargaments de frares, aixís que 'l país se pacifiqui, no se li pot ocorre mes que á un estadista de l' altura dels que solían aconsellar á Carlos II l' embriucat.

Un militar deya:

—¿De qué han de servir los frares allí? ¿Que poden fer ells que no siguem capassos de ferho molt millor nosaltres? ¿Desitja D. Antón que á aquells salvatjes se 'ls administrin los sacraments? Que ho deixi á la nostra má.

Y després afegia:

—Si se 'ls ha de confirmar els confirmarém, y respecte á la penitencia no será fluixa la que 'ls imposa-

rem sense contemplacions ni paliatius. Lo únic que no podém fer es batejarlos. En lloch de aplicarlos el batisme, hem de rómpresel. Y que 's desenganyi 'l mónstruo, no hi ha política mes cristiana ni mes patriótica que aquesta.

D. Emilio ha enviat á n' en Martinez Campos una carta en extrèm laudatoria, ab motiu de la seva campanya á Cuba.

¿Mal vá quan l' extribuno dona sabó á algú! De un quant temps ensá tot lisurt al revés.

Pero jo ja ho veig: l' home no pot ferhi mes. ¿Saben perque li es tan simpátich l' héroe de Sagunto? Senzillament perque porta llorón al casco, ¿qué han de fer los morts sino anarse'n al llorón?

L' escena á San Sebastián.

Corria per aquells carrers un ensotanat, conegut per Ramon Blancafort, fent esses y promovent una gran tabola.

La policia va detenirlo, resultant que estava borratxo com una sopa.

Lo such de las canadellas se li havia enfiat al cap, fins al cim de la corona.

¿Un capellá ab mantellina: quina gracia!

A L' INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ma-ca-ri.
- 2.ª ENDAVINALLA.—La S.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Perot lo Uadre.
- 4.ª CADENA DE PUNTS.—

C A L L
 A N A
 L L A U N A
 N I U
 A U C E L L
 E R A
 L L A N S A
 S A L
 A L A

- 5.ª CONVERSA.—Fidel.
- 6.ª GEROGLIFICH.—Donas es una comedia catalana.

Han endevinat todas las soluciones los ciudadans E. Nomigra, J. Liqueu O., Mohamet Kader-Nera, J. Huguet Vilafranci, Una noya de Reus, Un filarmónich y B. del Mirall; n' han endevinadas 5, H. Vilá M., Clara Dou y Campané; 4, Dama dels Deliris y J. Sistachs; 3, Un aficionat desgraciat y Un Jove de Tárrega y 2 no més, R. Suris Roca, Suscritora Graciense y Gumersindo y Pepet.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns J. Huguet Vilafranci, Anton Gelabert, Muzárate, A. F. y F., D. Jaume... lo Brut, Un Guerrista, Q. Asensio, Pere del Prat, G. C. (a) Redenbach, Joseph Buguí, Joanet Xarrami, Cap de Colla, J. Gorin Roca, E. Font Valls, C. Barrancada, J. Coites, Escolá Vilafranci, J. Ginés Morell, Cintet Bruu, R. S' Ama, J. B. O., C. de la Flauta, y A. Pólit y J.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa

Ciudadáns Inocenc, Un Jove de Tárrega, J. Vilalta, Jusnito y Mayol, G. Ián per tot, J. Liqueu O., J. Pagés Cubinya, F. Faura, Enrich Buguí, J. Ricart, Esteve Carquinyol, P. P. a s y Vila, Nogués, J. Oller, Eugeni Janer, P. P., Eduart Roig, Llacsó, Andreuhet dels Conills, J. Puató de C., Un Colomi de Sta. Coloma, J. B. no, Anton E. Perrauí, Palet de Riera, Antoni Fortsbella, H. Vilá M., F. de P., Pere Esclusa, R. Muntané, J. Aleix C., Matafaluga, Gennella potéich, B. Soler, y Aguilera.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Nyau-Nyau: L' article careix de condicions literarias.—M. Rodriguez Codolá: Está bé: gracias.—Enrich de la Fusta: To dibuix no 'ns va prou bé.—A. C. P.: Com tampoch lo sonet que 'ns envia.—J. Got Anguera: Rebut l' original: gracias.—J. Soler: Pero home de Deu ¿per qué no 's queixava als agents de l' au orita? Si aquests s' haguessen negat á ampararlo, llavors seia quan entrariam nosaltres.—G. Torres Tomás: Tindrém present las malas manyas de aquell timador literari.—S. y C.: La poesia peca de excessivament llarga: lo mateix assumpto, en una forma concisa, brillaria molt mes.—F. Llenas: Va bé y se li agráheix.—Ollime Oill: Idem idem.—S. del Palau: M. It bé: repeteix sovint.—Própper Gandesa: Nosaltres prou voldriam complaure, pero 'ns hauria d' enviar alguna cosa qu' estés millor.—O. X.: Madurarém la idea que 'ns indica: 'l treball, com á seu, está bé.—Pep Astre't: Las composicions careixen de novetat.—J. Villá y X.: La composició es excessivament picaresca: aprofitarém lo logogrifo.—Jeph de Jéspus: Mestre, está molt bé y 'l felicitem reservem la composició per l' Almanach de la Campana.—Japet de l' Orga: En lo número vinent procurarem publicarla: en lo de aquesta setmana no 'ns ha sigut possible.—F. de P. Juanico: Si no tingúessis tantis ripis estaria bé.—Tellesoro Pegadella: Mirarém de aprci arla.—E. Borot y A.: Té molts defectes de versificacio.—I. Camprubi Nadal: Va bé.—A. Gelabert: Se procurará publicarlos.—V. del Finar: Campoamor va dir lo mateix en quatre versos.—J. Pujadas Truch: Aprofitarém alguna cosa.—J. Terri: Idem la seva composició.—J. Arbós Aleu: Idem las dos mes curtas: l' assumpto de la llarga té poca novetat.—F. Mario: Va bé.—C. Sainó: Dels dos articles l' un té poch garbo y l' altre peca d' excessivament bufo.—Andressi'to: Mil gracias: Va bé.—F. de P. Gracia: No 'ns acaba de agradar: li f' lta espontaneitat.—J. Prats: Dels dos sonets única-ment pot aprofitarse 'l primer y encare corre'tjintlo.—R. mon Massip: Van molt bé: gracias.—E. Benajes: Se li agráheix.—M. Gardó y Fermi: Idem.—J. Bué Ventura: La composició á que 's refereix l' hem de tenir: la que 'ns envia va bé.—Cisquet del Full: No 'ns fa 'l pes.—J. Vidal Isart: Idem de lenzo.—Ramonet: Va bé.—Can tor Salomé: Idem.—A. Deu: Idem.—A. Busquets Punyet: ¿No podia enviar nos alguna cosa que tingúes una mica mes de intenció?—Assumpia de V.: Es molt manso.—E. Martí Gíol: Aceptada la composició: la resposta afirmativa 's referia á la pregunta que 'ns feya sobre si aprofitaríem algo de lo que ja teniam rebut.—V. Andrés: Procurarem publicar algo.—C. de Bellesguard: No 'ns acaba de agradar.—Chelin: Idem.—E. Daltabuit: Va bé.—A. Damians: Idem.—F. Bonet Carrasco: Mil gracias.—E. Llavayol: No va, per excessivament llarch y ademés incorrecte.—R. Pons: Ab mol' íssim gust, y si 'ns dona nota del domicili li enviarem á casa.—S. Borrut y Solé: Es molt fluix.—L. Escaler: Va molt bé: mil gracias.—A. R.: De las dos composicions l' una 'ns agrada molt; pero la fableta no l' acabem d' entendre.—S. Bonavia: Procurarem aprofitarlas totes dues.—A. Carreras: La trobém poch acomodada á la indole dels periódichs.—A. Llimoner: Van bé.—J. Carrasco: N' aprofitarém alguns.—Joan Via: Lo mateix li dihem.—F. Carreras P.: Idem idem.—J. Sunab: Son fluixos.—J. Sallentag: No 'ns acaba de sgradar.—M. Riusech y senyora: Gracias mil pel nutrit y sustanciós envío.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA